

תורת אביגדור

איפה?

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פרשת נח תשפ"ג

על גג העולם

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת נח תשפ"ג על גג העולם

"ארי, מלכי, מהרו! קרא ר' אנשל הולצבר. אנחנו נאחר לשגור החללית!"

ארי ומלכי מהרו לרדת במדרגות ופגשו את אבא ליד הדלת. "הולצבר תעשיות" יצרה שתפות עם "א.מ.ז. פאוואו" כדי להקים חברה חדשה לתירות החלל, ובני משפחת הולצבר עמדו לטוס בטיסה הראשונה של החללית החדשה!

"רגע, איפה הפנס שלי?" שאל ארי וחטט בכיסיו. "מלכי, החזרת אותו לחדר שלי אחרי ששאלת אותו?"

"אוי לא, אני מצטערת," אמרה מלכי בהתנצלות. "נראה לי שבטעות השארתי אותו בבית הספר."

"השארתי אותו בבית הספר???" קרא ארי. "אבל אני צריך אותו!"

"נו, ילדים," האיץ בהם אבא. "אין לנו זמן. אנחנו צריכים לצאת לדרך עכשיו!"

"למה אתה צריך את הפנס לטיסה בחלל?" שאלה מלכי. "אני בטוחה שבחללית יש מספיק אור, והחלל כל כך חשוף, עד שהפנס הקטן שלך לא יעזר לך לראות טוב יותר מבעד לחלון."

"כן, אבל רציתי לקחת אותו אתי, כדי שבכל פעם שאשתמש בפנס שלי, אוכל לומר לחברים שלי שהפנס הזה היה בחלל החיצוני!"

ארי ומלכי המשיכו להתקוטט בעניין הפנס במשך הנסיעה בלה. עם זאת, כשהגיעו אל נקדת השגור, החלו העובדים להכין את כלם לשגור, ולא היה הרבה זמן לדבורים.

עד מהרה אבא, ארי ומלכי ישבו בתוך החללית, חגורים היטב, בעוד עובד החברה מחיך אליהם חיוך אחרון לפני שסגר את הצהר ואטם את החללית.

"רגע, אבא," אמרה מלכי בקול מדאג. "איפה האסטרונאוטים?"

"אנחנו האסטרונאוטים," אמר אבא בחיוך מרגיע. "החללית הזו היא אוטומטית לחלוטין, וטסה לגמרי לבדה. יש גם עובדים רבים בחדר הבקרה על מנת לעזור לנו אם משהו ישתבש ח"ו."

אף על פי כן, כלם אמרו את תפלת הדרך בכונה יתרה. ארי ומלכי רעדו מהתרגשות במושביהם - תוך דקות ספורות הם עמדו לטוס לגבה של למעלה מ-1,600 ק"מ,

להקיף את כדור הארץ מהר יותר ממהירותו של כדור רב, ולחזור לנחיתה באתר השגור בתוך פחות משעתיים!

"1...2...3...4...5... המראה!!!" בקע הקול ממערכת הכריזה. בני משפחת הולצבך נדחקו אחורה אל תוך מקומותיהם בעצמה אדירה, בעוד הטיל מתעורר לחיים וממריא אל החלל בקול רעש אדיר.

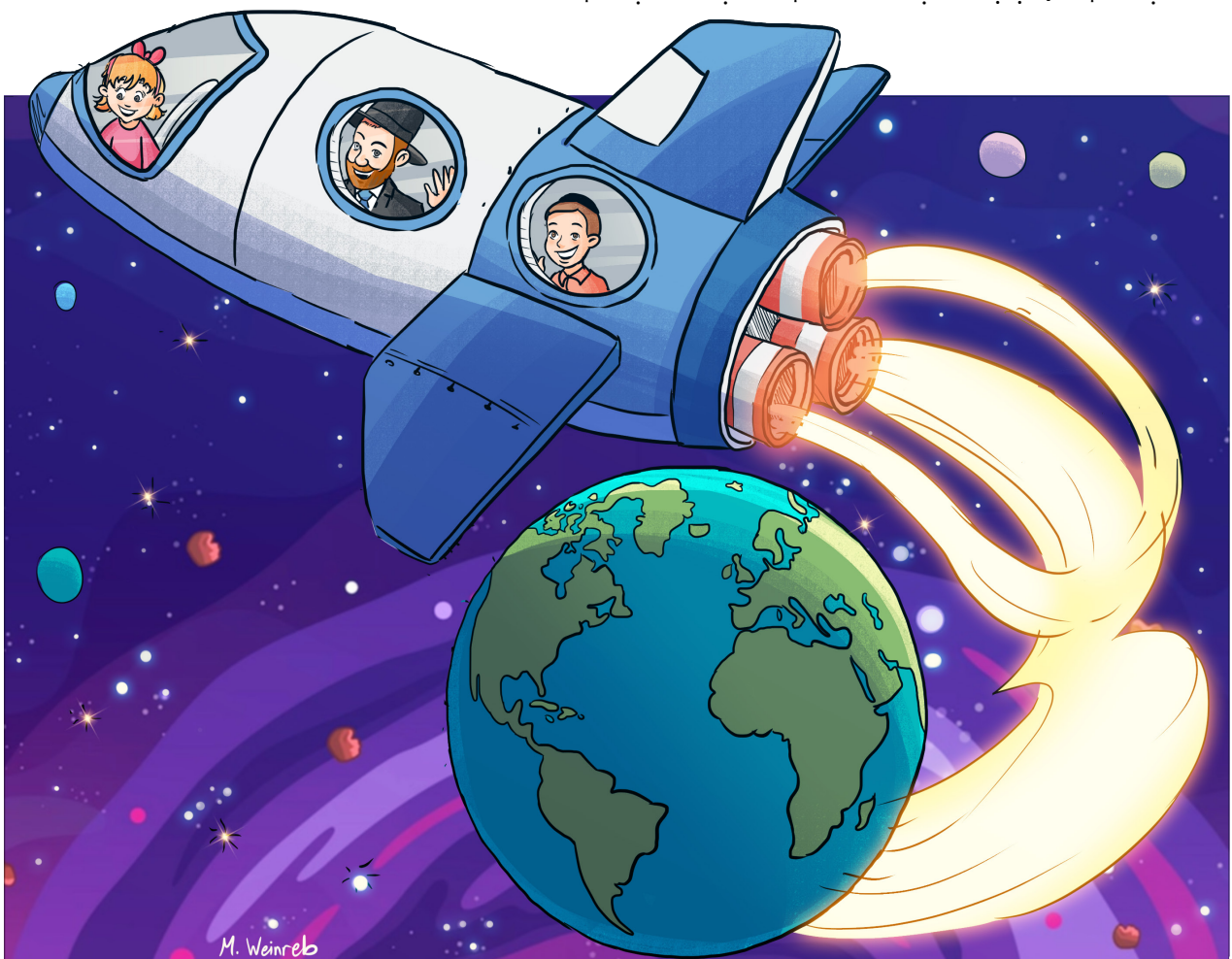
כשהביטו מבעד לחלון, הם ראו את כדור הארץ מתכווץ לנגד עיניהם במהירות. זה היה מראה מדהים! עד מהרה הם כבר לא יכלו לזהות שום דבר בכדור הארץ, אלא ראו רק את הצבע הכחל-ירק היפה של העולם המדהים שברא השי"ת.

"נתוק מנוע ראשי!" רעם הקול ממערכת הכריזה כעבר מספר דקות. המנועים כבו והחללית השתתקה, והם המשיכו לטוס במהירות עצומה אל תוך עמק החלל.

"ילדים, כעת אתם יכולים להוריד את חגורות הבטיחות!" אמר אבא.

שלשת בני משפחת הולצבך התירו את חגורות הבטיחות שלהם, ומיד החלו לרחף בתוך החללית. כלם התגודדו סביב החלונות, אינם מסגלים להסיר את עיניהם מהיפי ווצר הנשימה של כדור הארץ שנשקף אליהם למטה.

"מלכי, נכון שזה מדהים?" שאל ארי בפליאה.

"כן, זה המראה היפה ביותר שראיתי בחיי!" השיבה.

"אני מתנצל שהתעצבנתי עליך לגבי הפנס," אמר ארי. "זה באמת לא כל כך חשוב."

"הכל בסדר, אל תדאג," חיכה מלכי, כשהיא אינה גורעת את עיניה מהחלון. "אבל מה קרה שפתאום זה הפסיק להפריע לך?"

"האמת היא, שכאשר אני מסתכל למטה על כדור הארץ ורואה רק כחל וירק, זה מרגיש כאלו אין שום דבר בעולם מלבדנו," הסביר ארי. "הבנתי שמשהו קטן כמו פנס הוא באמת לא דבר חשוב כל כך. הרבה יותר חשוב לי להיות ביחסים טובים עם אחותי מאשר לחשב למה לא הבאתי את הפנס שלי." - "וחוץ מזה, אני יכול להגיד לחברים שלי שהשעון שלי היה בחלל," הוסיף ארי בחיוך.

"אתה יודע, ארי," אמר אבא. "נח ומשפחתו חוו את אותו הדבר כשיצאו מהתבה."

"כי העולם חרב ולא נשאר ממנו כלום?" שאל ארי.

"בדיוק! הם יצאו מהתבה וראו הרס מחלט. לא היה שום דבר על פני כדור הארץ. ה' הביא את המבול כדי להזכיר לנו שלא הדברים הגשמיים שיש לנו הם החשובים, אלא המצוות והמעשים הטובים שאנחנו עושים. כל אדם עתיד לעזב את העולם הזה יום אחד, ואף אחד לא יוכל לקחת אתו שום דבר מלבד ההשגים האמתיים שלו - כלומר עשית רצון ה'."

בדיוק אז מערכת הכריזה התעוררה לחיים. "חזרו למושבים וחגרו את חגורות הבטיחות - הנחיתה מתחילה בעוד חמש דקות!"

אבא, ארי ומלכי רחפו חזרה למקומותיהם וחגרו את עצמם, ואז פנה ארי אל אביו.

"אבא, תודה שלקחת אותנו לטיול המדהים הזה ולמדת אותנו לקח חשוב כל כך. הרבה יותר נחמד ללמד את זה ככה מאשר על ידי המבול!"

שבת שלום ומברך!

צידה לדרך

אחד הלקחים מהמבול הוא שהעולם הגשמי הוא לא כל כך חשוב, והוא יכול להחרב ברגע. מה שחשוב הוא עבודת ה' שלנו ואיך אנחנו נוהגים כלפי אחרים.